

Zasavju ter drugih slovenskih krajih. Rojen v številni rudarski družini se je po končani osnovni šoli izučil pekovske obrti. Zaposlen je bil sprva v rudniški pekarni, vmes se je že uveljavljal kot športnik-nogometaš, pričental pa je tudi že svojo bogato planinsko pot. Po končani vojni, ki se je je udeležil kot aktivni borec NOV, je bil med drugim načelnik za gospodarstvo okraja Trbovlje, upravnik internata rudarskih vajencev, pomočnik direktorja rudnika Trbovlje in po integraciji tudi rudnika Trbovlje-Hrastnik, načelnik davčne uprave občine Trbovlje, zadnja leta pa je bil varnostni tehnik pri Zasavskih premogovnikih, kjer se je tudi upokojil.

Izredno pomemben pa je njegov delež pri organizaciji planinstva v domačem kraju pa tudi v Zasavju. V l. 1946 je sodeloval pri postavitvi prve planinske koče na Mrzlici, zgrajene po zadnji vojni, in postavitvi depandanse, v letih 1947 do 1950 je sodeloval pri obnavljanju in usposabljanju planinske koče na Kumu, v letih 1960 do 1961 so po njegovi zaslugi in z njegovim osebnim delom zgradili vozno cesto od Podmeje na Mrzlico v dolžini 4 km, v letih 1960 do 1964 je bil — tudi v glavnem po njegovi zaslugi — zgrajen nov planinski dom na Mrzlici, ko naj bi ga ob otvoritvi imenovani Tonetov dom, vendar je sam to odločno odklonil. Vodil je tudi postavitev Poldetove koče na Mrzlici na Štorovem travniku. Posredno je sodeloval pri gradnji Zasavske koče na Prehodavcih, pri organiziranju številnih zimskih šol v naravi na Mrzlici ter organizaciji prvih taborov ljudske fronte na tem znanem zasavskem in savinjskem vrhu.

Član planinske organizacije je bil 51 let. V tem času je bil dve leti predsednik gospodarskega odbora pri PD Trbovlje, tri leta predsednik gradbenega odbora, šest let član nadzornega odbora, od tega tri leta predsednik, tri leta predsednik častnega razsodišča in 22 let predsednik PD Trbovlje, na koncu pa je bil poldrugo leto častni predsednik PD Trbovlje — prvi, ki ga je doletela ta čast. Nekaj let je bil tudi član glavnega in izvršnega odbora ter nazadnje nadzornega odbora PZS ter tri leta predsednik meddruštvenega odbora zasavskih planinskih društev.

Poleg državnih odlikovanj je dobil vsa priznanja domačega planinskega društva, meddruštvenega odbora Zasavskih planinskih društev, zlata znaka PZS in PZJ, Bloudkovo plaketo Zveze telesnokulturnih organizacij Slovenije, zlato plaketo domače telesnokulturne skupnosti ter Prvojunjsko priznanje, ki je najvišje priznanje občine Trbovlje.

Ženi pokojnega Toneta Sterniša in Planinskemu društvu Trbovlje je poslala sožalno brzojavko tudi Planinska zveza Slovenije.

Tine Lenarčič

Danilo Pisnik, 1938—1987

Zgodilo se je že prve dni septembra, pa je bilo — tako kot vsaka huda nesreča — najprej nedoumljivo, nekako neresnično, zato se oglašam s temi vrsticami šele sedaj, toliko dni pozneje. Sedaj, ko smo člani RPD Dolga pot iz Dravo-

grada že na nekaj izletih in pohodih močno pogrešali našega Danija.

V Viharniku, glasilu Lesne, so bile objavljene poslovilne besede sodelavca, ki je številnim stanovskim tovarišem, sokranom Prevalj in planincem Koroške orisal življenjsko pot Danila Pisanika, ki se je smrtno ponesrečil v svojem revirju na območju Gozdarstva Črna na Koroškem. Ker je bil Dani prav tako zavzet planinec kot gozdar, je prav, da se od njega poslovimo tudi v Planinskem vestniku, še posebej zato, ker bo novica o njegovem prežgodnjem, nesrečnem odhodu po tej poti dosegla tudi prijatelje planince in gozdarje iz Hrvaške, Črne gore ter BiH.

Prijateljstvo je navezal Dani s splavarji na Tari in Drini, z domačini pod obronki Durmitorja, s planinci iz Varaždina... Njegov film Splavarjenje na Tari smo občudovali tako Korošci kot tudi udeleženci splavarjenja, ko smo se zbrali v koči PD Ravna gora pri Varaždinu, da izmenjamo vtise z izredno zanimivih dopustniških dni v Narodnem parku Durmitor.

Slovensko planinsko pot je Dani prehodil že večkrat, pa je vedno znova našel na vsakem izletu nove zanimivosti, drugačno lepoto. Navdušenje in ljubezen do planinskega sveta je znal neverjetno prenašati na ljudi ob sebi.

Nesreča ga je iztrgala komaj 49-letnega. Zapustil je gozd, samotne steze, planinska pota, gore... Vsi tisti, ki smo z njim odkrivali lepote planinarjenja, se ga bomo še dolgo s hvaležnostjo spominjali. Ljubezen do planinskega sveta, ki jo je znal tako naravno posredovati, bomo še poglabljali, utrjevali in jo poskušali — tako kot on — vcepljati drugim.

Jožica Heber

Slovo od staroste planinstva

V Planinskem društvu v Sežani smo razmišljali, kako bomo 14. decembra 1987 proslavili 91. rojstni dan našega planinca, častnega člana društva Janka Pertota, pa nam je Jankova smrt prekrizala načrte. Sprijazniti smo se morali z najbolj bolečo resnico, da se je starosta planinstva na Sežanskem od nas za vselej poslovil. Jankova življenjska pot se je začela v Barkovljah 14. decembra 1896. Osnovno

šolo je obiskoval v Barkovljah, nato pa je odšel v Tolmin na pripravnico za učiteljske, ki ga je obiskoval v Gorici in ga z odličnim uspehom končal prav ob največjem razmahu prve svetovne vojne 1915. leta. Ob razpadu Avstrije je odšel v Ptuj, kjer se je poleg dela — enako kot v Gorici — udeleževal pri Sokolu. Nastopal je celo v Pragi. Njegovo delo je prekinila II. svetovna vojna. Kot vojnega ujetnika so ga odpeljali v različna taborišča in šele zlom Italije 1943. leta je pomenil vrnitev v Barkovlje, kjer je postal prosvetar v krajevnem narodnoosvobodilnem odboru in takoj po vojni osnoval slovensko osnovno šolo v Barkovljah.

Zavezniška vojaška uprava ni bila naklonjena širjenju slovenstva na Tržaškem in tako je Janko 1949. leta prišel v Sežano. Že 1953. leta se je vključil v Planinsko društvo Sežana in mu ostal zvest vse do smrti. Še več, kot učitelj matematike, zlasti pa kot dolgoletni ravnatelj je svojemu vzgojnemu poslanstvu dodajal tudi skrb za človekovo zdravje, za čisto okolje. Kolikokrat je mlade spodbujal, naj si odpočijejo v naravi! »V gore ali pa samo na naš Sedovnik pojdite, bolj bistri se boste vrnili!« je bilo pogosto sporočilo Janka mladim rodovom. Tak je bil naš devetdesetletnik.

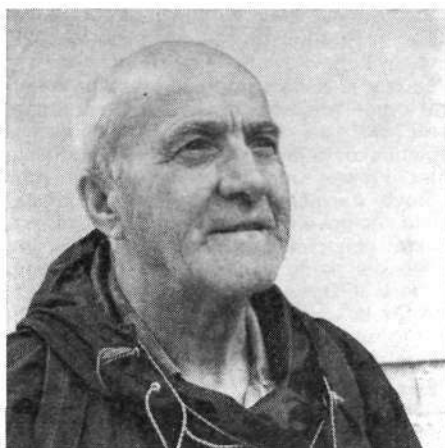
1986. leta smo Janku podelili listino, s katero smo ga proglasili za častnega člana našega društva. Kot telovadec je dobil veliko priznanj in pohval, nadvse ponosen pa je bil tudi na Bloudkovo plaketo. Kljub letom se Janko ni umaknil iz našega vsakdana; bolj kot je žgalo sonce na Krasu, bolj kot je pritiskal mraz, bolj vztrajno je po sežanskih ulicah stopal Janko. 13. novembra 1987 je prišla novica, da je Janko umrl. 16. novembra 1987 smo se na domačem pokopališču za vedno poslovili od staroste sežanskega planinstva.

Tvoji planinski kolegi

*

Janko Fili 80-letnik

Planinci in prijatelji Janka Filija, častnega člana PD Tolmin, smo 26. oktobra 1987 skupaj z njim premišljevali, da čas ne miruje niti za planinsko organizacijo niti za njene člane. O tem smo se pogovarjali z našim starostom, ki je ta dan svoje prejšnje življenjske praznike zaokrožil v osemdesetletnico. Kdo se ne bi poklonil častitljivemu rojstnemu dnevu, saj ga krasita bogato, pestro življenje pri poklicnem delu, pa tudi dolgoletna zvestoba planinstvu. Ob 90-letnici Soške podružnice SPD je prejel visoko državno odlikovanje za zasluge pri razvijanju planinske dejavnosti v Posočju, njegovo biografijo in prispevek za planinstvo je ob njegovi 60-letnici in 70-letnem jubileju v Planinskem vestniku temeljito obdelal prof. Hinko Uršič, tovariš

iz časa Filijevega predsednikovanja planinskemu društvu Tolmin po osvoboditvi — in vsemu temu je težko še kaj dodati.

Ko smo se pred dnevi napotili k njemu, da mu kot predstavnik PD Tolmin voščimo, nam je ob prihodu prav pobalinsko požvižgal z balkona svoje hiše v Novi Gorici, kot da bi se srečali kje v hribih. Pa sem si mislil, da osemdeset let ne more biti tako huda nadloga, kot pravijo, če jih dočakaš tako mladosten in čil. Ob mizi smo pokramljali o tem in onem, in včasih je dvignil glas s takim zanosom, da nas je kar zapeljalo, posebno kadar je beseda nanesa na gore ali na gradbena dela pri Koči na planini Razor.

Ob mraku smo se od jubilaranta poslovili z najboljšimi željami za prihodnost, ki jih prenašamo tudi na strani svojega glasila: Še veliko let zvestobe planinski organizaciji, naš dragi Janko Fili! **Zarko Rovšček**

80-letnica PD Železniki

Konec lanskega leta je PD Železniki praznovalo visok jubilej — 80-letnico od ustanovitve. Praznovanje je doseglo vrhunec 6. septembra pri koči na Ratitovcu, kamor je kljub slabemu vremenu vseeno prišlo precej planincev, ki se niso ustrašili pravega neurja.

Slavnostni govornik na proslavi je bil Marjan Oblak, ki je ob tej priložnosti otvoril prizidek koče in ob tem govoril o zgodovini društva in koče.

Pred 80 leti, 21. maja 1907, je skupina mož iz Selške doline ustanovila podružnico SPD s sedežem v Železnikih. Njen prvi načelnik je bil Anton Pfajfar, župnik v Dražgošah. Že ob ustanovitvi podružnice SPD je člane vodila želja, da na najvišjem vrhu nad Selško dolino, Ratitovcu, postavijo kočo. Predlog za postavitev koče je dal že dr. Janez Krek, ki je bil navdušen obiskovalec te 1666 metrov visoke gore in katerega 70-letnico smrti smo pra-